

In rebus trepidis ultimum consilium

**νηπίοισι ού λόγος, ἀλλὰ ξυμφορὴ γίνεται διδάσκαλος
Δημόκριτος B 76 DK
[στους ανόητους γίνεται δάσκαλος όχι ο λόγος αλλά η
συμφορά]**

Να μιλήσουμε σήμερα για Επανάσταση τώρα και εδώ.

Την καθολική αποτυχία μιας χώρας ακολουθεί με αναγκαιότητα η Επανάσταση.

Επ-ανάσταση είναι η συγκίνηση μιας κοινωνίας για την Ανάστασή της. Το εναλλακτικό σενάριο είναι της εξαφάνισής της από την ιστορία. Επανάσταση γίνεται κατά περίπτωση από πάνω, από κάτω, από μέσα, από έξω, από δίπλα, από μακριά – αλλά Επανάσταση γίνεται. Η Επανάσταση μπορεί να είναι ήρεμη ή άγρια, τιμωρητική ή εκδικητική, πυρ που καίει καταστροφικά τα καρκινώματα και θερμαίνει δημιουργικά τους υγιείς ιστούς της κοινωνίας – αλλά Επανάσταση γίνεται και προκαλεί νέα δυναμική Αναγέννησης της χώρας.

Είναι το ένστικτο αυτοσυντήρησης μιας κοινωνίας που καθιστά την Επανάσταση αναγκαία μέσα στην πλήρη χρεωκοπία του Συστήματός της. Το ένστικτο αυτοσυντήρησης δεν είναι βεβαίως ταυτόσημο προς το αίσθημα συντήρησης του status quo. Οι βλακίστατοι κουτοπόνηροι των Αναξιοκρατιών δεν μπορούν να τα ξεχωρίσουν αυτά τα δύο και έτσι νομίζουν ότι μπορούν να εκβιάσουν την κοινωνία, ακόμη και μέσα στην καταβύθιση της χώρας, ερεθίζοντας το «συντηρητικό» αντανakλαστικό των λαών. Οι μωρές παρθένες! Ερεθίζοντάς το διεγείρουν το βαθύτερο ένστικτο της αυτοσυντήρησης στην κοινωνία. Και τότε η Κοινωνία, συναισθανόμενη την κατάντια που την οδήγησε η Ηγετική Αναξιοκρατία, στρέφεται εναντίον του υπεύθυνου Καθεστώτος που την καταπιέζει. Και αυτό εξαφανίζει το σάπιο Σύστημα. Το τυραννικό Καθεστώς αποβάλλεται σαν ξένο σώμα. Η κοινωνία στα έσχατα δεν σκέφτεται την ησυχία της, αλλά την επιβίωσή της. Και τότε αγριεύει, και διαδηλώνει ποιος είναι ο Κύριος και ποιος ο κακός δούλος. Να προχωρήσω;

Δείτε τις μωρές παρθένες να παριστάνουν τώρα τους σκληρούς Ηρακλείς της τάξης! Και

γελάστε με την καρδιά σας. Ποιας τάξης; Την τάξη τους η Κοινωνία την απέρριψε γιατί ωδήγησε στην καταστροφή. Τη φυσική τάξη η Κοινωνία θα την βρει. Αφήστε το διεφθαρμένο και ανίκανο Καθεστώς και τους πολιτικούς και δημοσιογραφικούς εξαρτηματικούς του να προβάλλουν τον μπαμπούλα της Αναρχίας. Γιατί οι Σοφοί γνωρίζουν, οι Δημιουργοί βιώνουν και όλος ο Λαός αισθάνεται ότι μεταξύ της τάξης του ολέθρου, της ανικανότητας και της διαφθοράς από το ένα μέρος και της αναρχίας του χάους από την άλλη, υπάρχει η φυσική τάξη της ελευθερίας που στα καθεστωτικά συστήματα που πνέουν τα λοισθήια αναδύεται δια της δημιουργικής καταστροφής.

Η Επανάσταση άρχισε. Η Κοινωνία δεν ψηφίζει. Δεν πληρώνει. Δεν υπακούει. Τετέλεσται. Οι Δημιουργοί κατήγγησαν τη νομιμοποίηση του Καθεστώτος. Και ο Στρατός δυσανασχετεί. Αναζητούμε in rebus trepidis ultimum consilium. Σε πράγματα φοβερά το υπέρτατο βούλευμα.

Βεβαίως η Νέα Ευρωπαϊκή (Αν)Ιερά Συμμαχία (η Ευρωπαϊκή Ένωση και η Ευρωζώνη) δεν την θέλει την Επανάσταση των Δημιουργών της Κοινωνίας μας, όπως και η παλαιά Ιερά Συμμαχία δεν την ήθελε. Αλλά η Επανάσταση τότε έγινε και τώρα γίνεται.

Όποιοι θέλουν εμπειρική τεκμηρίωση ας προσέξουν τις δημοσκοπήσεις. Ο Ελληνικός Λόγος του Όντος όμως λειτουργεί στην ουσία της πραγματικότητας. Και ξέρει τι έρχεται γιατί γνωρίζει την αλληλουχία των γεγονότων.

Σε κάθε εξέλιξη υπάρχει ένα σημείο μη επιστροφής. Η βλακώδης πονηρία του Καθεστώτος Leviathan, φαίνεται καθαρά και σε τούτο, ότι πίστευε στην ικανότητά του να δολοπλοκεί την παραβίαση του Κοσμικού Νόμου Πράξης και Συνεπειών, τη διάσπαση της Ατσάλινης Αλυσίδας Λάθους και Τιμωρίας. Στο λάθος είναι εγγεγραμμένη με πύρινο τύπο η τιμωρία του την ίδια την στιγμή που διαπράττεται. Κάθε λάθος πληρώνεται με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, και μερικές μετακυλίσεις της αποπληρωμής είναι εφιαλτικές όχι μόνο στην οικονομία! – για να χλευάσω εν ου παικτοίς). Αφ' ότου γίνεται το σφάλμα, φρόνηση είναι να βρεις ένα δρόμο που η πολλαπλασιαστική μόχλευση ζημίας προς λάθος να μην είναι υπερβολική. Και τέτοιος δρόμος πάντα ξεκινάει από την έμπρακτη αναγνώριση του λάθους. Έμπρακτη θα πει καταβολή του τιμήματος του σφάλματος που σημαίνει υποβιβασμό σχετικά με την προ σφάλματος κατάσταση. Στη θρησκεία αυτό το λένε ειλικρινή μετάνοια, χωρίς την οποία δεν σώζεσαι.

Το Καθεστώς όμως λόγω της έμφυτης μωρίας του εμμένει στα σφάλματά του. Και έτσι η μόχλευση της ζημίας καλπάζει. Κλασικό παράδειγμα το Κυπριακό, όπου κάθε επόμενο στάδιο είναι χειρότερο από το προηγούμενο, λόγω ακριβώς αυτής της νομοτέλειας. Το έχω αναλύσει. Για την οικονομία δεν χρειάζεται καν να την επικαλεσθώ. Τώρα πλέον οι συνολικές εξελίξεις βαίνουν συνεχώς επιταχυνόμενες. Είναι καταγιγιστικές. Δεν υπάρχουν πια περιθώρια χρονικά. Όσο γρηγορότερα ξετινάξουμε το Καθεστώς από πάνω μας, τόσο λιγότερη θα είναι η (αναπόφευκτη) ζημία μας.

Το Καθεστώς πονηρευόμενο είχε την πεποίθηση ότι τα πάντα διορθώνονται δια καταλλήλων συσχετισμών κάθε στιγμή. Εξέπεσε έτσι σε μόνιμο τακτικισμό και οπορτουνισμό. Από το ένα μέρος οι αμίμητες ιδεοληψίες του περί υπερβατικού δικαίου άσχετου προς την πραγματικότητα και από το άλλο οι καιροσκοπικές απόπειρες ετερογενών συνδυασμών με τους χαμένους κάθε συγκυρίας, το έκαναν παντελώς ανυπόληπτο. Στην ανυποληψία προστιθέμενη η αδυναμία του, το ανεβάζει στο βάθρο της γελοιότητας. Το Καθεστώς μετέτρεψε τη χώρα σε παίγνιο της οικουμένης. Το ίδιο έγινε ο παγκόσμιος γελωτοποιός.

Και μια θεωρητική νότα εν μέσω του στηλιτευτικού. Στη Στρατηγική ισχύει ο θεμελιώδης

νόμος της Ομοιότητας. Τα όμοια έλκονται και τα ανόμοια απωθούνται. Εντυπωσιακή εμπειρική βάση για τον Νόμο διέκρινε ο Δημόκριτος ακόμη και στη φύση. Πανσπερμία περιδινούμενη στο κόσκινο ξεχωρίζει φακές με φακές, κριθάρι με κριθάρι, στάρι με στάρι. Και το κύμα στις ακτές κάνει μεγάλες πέτρες να πηγαίνουν με μεγάλες, μικρές ψηφίδες με μικρές, στρογγυλές με στρογγυλές, επιμήκεις με επιμήκεις, άμμο με άμμο. «ὥς ἂν συναγωγὸν τι ἔχουσης τῶν πραγμάτων τῆς ἑν τούτοις ὁμοιότητος»: η ομοιότητα είναι συναγωγός των πραγμάτων. Έτσι και η κίνηση της ιστορίας τρέπει τις όμοιες χώρες προς τις όμοιες. Στην ομοιότητα εδράζονται οι σταθερές συμμαχίες μακράς βλέψης και μέγιστης αποτελεσματικότητας. Γιατί η ουσιαστική ομοιότητα σε αξίες, δομές, πολιτικές και γεωπολιτική «λογική» συνεπάγεται σύμπτωση βασικών στρατηγικών συμφερόντων, τηρουμένων βεβαίως των ανισοτήτων δύναμης. Ομοιότητα χαρακτήρα δεν σημαίνει ισότητα ισχύος. Αλλά κατά την αναλογία που τους ανήκει ωφελούνται όλοι οι Σύμμαχοι των «όμοια φρονουσών χωρών» όπως είναι η νέα έκφραση.

Επικαιρικοί συνδυασμοί ανομοίων είναι σύντομα ληξιπρόθεσμοι. Διαρκούν όσο επικρατούν οι ίδιες γενικά συνθήκες και (παραδοξολογικά) όσο δεν επιτυγχάνονται οι σκοποί τους. Από τη στιγμή που ο συγκεκριμένος λόγος σύναψής τους εκλείπει ή επιτυγχάνεται, χάνουν τον λόγο ύπαρξής τους και διαλύονται. Συνήθως ατονούν πολύ πιο πριν, σχεδόν με την οποιαδήποτε νέα συγκυρία. Και τα αποτελέσματά τους είναι σχετικά μικρά, και πάντοτε δυσανάλογα υπέρ των ισχυροτέρων από τους ανόμοιους συνδυαζόμενους.

Είπα για τη «γεωπολιτική λογική» ως ουσιώδη παράμετρο της Αρχής της Ομοιότητας. Γιατί η Στρατηγική αφορά σε Κράτη και τα Κράτη είναι Χώρα (χώρος), Κοινωνία (ανθρώπινο περιεχόμενο) και Σύστημα Δόμησης. Η γεωπολιτική λογική αναφέρεται στις ιδιότητες του χώρου μιας χώρας. Π.χ. η γεωπολιτική λογική του Ελλαδικού χώρου τον συντονίζει προς μια ηγεμονική, θαλάσσια Δύναμη εγγυήτρια των ελεύθερων ροών, όπως έχω επανειλημμένα αναλύσει. Κοινωνία και Σύστημα Δόμησης της σε Κράτος κανονικά αποτελούν μια αρμονική σύνθεση που χαρακτηρίζεται από τις άλλες παραμέτρους ομοιότητας που ανέφερα, αξίες, δομές και πολιτικές. Σε περιπτώσεις όπως η Ελλάδα ή το Ιράν, Κράτος και Κοινωνία ευρίσκονται σε διάσταση, οπότε και το Σύστημα Διακυβέρνησης μεταπίπτει σε τυραννικό Καθεστώς. Καθεστώς και Κοινωνία έχουν τότε διαφορετικά και μάλιστα αντιτιθέμενα συμφέροντα. Γι' αυτό σε αυτές τις νοσηρές περιπτώσεις βλέπετε κατ' εξοχήν συγκυριακούς στρατηγικούς συνδυασμούς τέτοιων Κρατών προς άλλα, αντίθετους προς τη γεωπολιτική λογική των χωρών και ανοικτούς προς τα συμφέροντα των κοινωνιών τους.

Μια σημείωση για τον όρο Τυραννικό Καθεστώς που μπορεί να φανεί βαρύς. Τυραννικό Καθεστώς είναι ένα Σύστημα Δόμησης και Διακυβέρνησης της Κοινωνίας που αντιβαίνει προς τον χαρακτήρα της κοινωνίας και τη γεωπολιτική λογική του χώρου, που συνεπώς δεν έχει τα ίδια ζωτικά συμφέροντα με την κοινωνία και τον χώρο, που επομένως υπηρετεί ιδιοτελή δικά του συμφέροντα. Αναφέρομαι στον κλασικό ορισμό της Τυραννίας. Η ουσία της τυραννίας δεν κρίνεται από τον βαθμό της ασκούμενης έκδηλης βίας. Αν και τα τυραννικά καθεστώτα αργά ή γρήγορα δείχνουν τη γνήσια φύση τους, ιδίως σε περιόδους κρίσεων, αναγκάζόμενα να μετέλθουν ωμή βία κατά των πολιτών τους, ακριβώς όπως στην Ελλάδα τώρα. Αυτό το βαπτίζουν τήρηση της «νομιμότητας». Αλλά ακριβώς αυτήν την νομιμότητά τους η κοινωνία έχει αρνηθεί. Δεν νομιμοποιούνται να σκούν εξουσία.

Το στρατηγικό θεώρημα το ανέλυσα για να εξηγήσουμε τη «στρατηγική» συμπεριφορά του δικού μας Καθεστώτος Leviathan. Και η συμπεριφορά αυτή είναι «πολυγαμική». Το Καθεστώς της γελοιότητας θα ήθελε να είχε «στρατηγική συνεργασία» με τους πάντες και τα πάντα. Αυτό βέβαια είναι ιεροδουλεία! Όμως δεν αρκεί να προσφέρεται κανείς στους

πάντες και τα πάντα για να επιτύχει κάποια αποτελεσματική σχέση μαζί τους, πρέπει και να προσφέρει κάτι άξιο λόγου! Και αξία είναι χρησιμότητα, άρα είναι δύναμη. Και πραγματική δύναμη χωρίς ουσία δεν υπάρχει. Να υπενθυμίσω την αρχαιοελληνική τριάδα ουσία – δύναμη – ενέργεια. Ενεργής δράση (και αποτέλεσμα) χωρίς δύναμη από την οποία να απορρέει δεν υπάρχει. Και δεν υπάρχει δύναμη χωρίς κάτι με ωρισμένη μορφή και χαρακτήρα που να την γεννάει, κάτι με μια στέρηση βάση της οντότητάς του. Αυτή η στέρηση βάση είναι ο ορισμός της ύπαρξης και η ουσία κάθε πράγματος. Και αυτή κάμπει και επηρεάζει τον χώρο γύρω της δημιουργώντας δυναμικό πεδίο, για να το πω με αναλογία από τη φυσική. Άρα για να έχεις άφθονη ενέργεια χρειάζεσαι αστείρευτη δύναμη. Και γι' αυτό χρειάζεσαι ισχυρή ταυτότητα.

Και να η αιτία της στρατηγικής ιεροδουλείας του Καθεστώτος όπως και της συνολικής αποτυχίας του: δεν έχει να προσφέρει τίποτε ελλείπει ταυτότητας. Δεν ταυτίστηκε με την κοινωνία και τη χώρα-χώρο για να αποκτήσει ταυτότητα. Αλλά έμεινε σε ιδιοτελείς πιθηκισμούς αλλοτρίων.

Τώρα πληρώνει μαζεμένους λογαριασμούς έξω και μέσα στη χώρα. Και κανείς δεν αγοράζει την πραμάτια του. Ό,τι και να πουλάει έχει στις γενικευμένες αγορές μηδαμινή αξία γιατί είναι άχρηστο. Το Καθεστώς είναι ανεπιθύμητο παντού. Και είναι ανεπιθύμητο γιατί είναι παντελώς άχρηστο. Είναι κι από πάνω δολερό. Άρα το στρατηγικό βάρος του σε κάθε συνδυασμό είναι αρνητικό!

Κρέμεται στον αέρα. Η Έπανάσταση εξελίσσεται.

[Δημοσιεύθηκε στην "ΕΞΠΡΕΣ" 13-2-2011]